

Lc 24,36-53

36 Pe când vorbeau ei acestea, el a stat în mijlocul lor și le-a spus: „Pace vouă!” 37 Speriați și cuprinși de teamă, credeau că văd un spirit, 38 dar el le-a spus: „De ce v-ați tulburat și de ce se ridică aceste gânduri în inima voastră? 39 Priviți mâinile și picioarele mele căci sunt eu însumi. Pipăiți-mă și vedeți: spiritul nu are carne și oase, cum mă vedeți pe mine că am”. 40 Și, spunând acestea, le-a arătat mâinile și picioarele. 41 Însă pentru că ei, de bucurie, încă nu credeau și se mirau, le-a spus: „Aveți aici ceva de mâncare?” 42 Ei i-au dat o bucată de pește fript. 43 Luându-l, a mâncat-o înaintea lor. 44 Apoi le-a spus: „Acestea sunt cuvintele pe care vi le-am spus când încă eram cu voi; că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre mine în Legea lui Moise, în Profeți și în Psalmi”.

45 Atunci le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile 46 și le-a spus: „Așa este scris: Cristos trebuia să sufere și să învie din morți a treia zi 47 și să fie predicată convertirea în numele lui spre iertarea păcatelor la toate popoarele. Începând din Ierusalim, 48 voi veți fi martorii acestor lucruri. 49 Și, iată, eu trimit asupra voastră pe acela pe care Tatăl l-a promis, însă voi să rămâneți în cetate, până când veți fi îmbrăcați cu putere de sus”. 50 Apoi i-a scos până spre Betania și, ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat, 51 iar în timp ce îi binecuvânta, s-a îndepărtat de ei și a fost ridicat la cer. 52 Iar ei, adorându-l, s-au întors la Ierusalim cu bucurie mare 53 și stăteau tot timpul în templu, binecuvântându-l pe Dumnezeu.

Pentru a înțelege sărbătoarea liturgică a Înălțării trebuie să ne referim la cultura epocii, la cosmologia ei, cum era conceput raportul între cer și pământ. Dumnezeu era considerat departe de oameni și stătea în cer, iar oamenii, normal erau pe pământ. De aceea tot ceea ce provenea de la Dumnezeu cobora de sus, cobora din cer, în timp ce tot ceea ce mergea spre Dumnezeu suia spre cer. Aceasta este important pentru a înțelege acest pasaj, în care evanghelistul, prin Înălțarea lui Isus, nu vrea să ne indice o separare între Isus și oameni, ci o uniune și mai intensă. Prin Înălțare, Isus nu se îndepărtează de lume, ci se apropie; Înălțarea Sa nu este o absență ci o prezență și mai intensă.

Dar să vedem pasajul pe care biserica la ales pentru această sărbătoare. Este pasajul final al evangheliei lui Luca, capitolul 24, versetele 46-53, dar să începem de la 45 pentru că este important. Este introducerea pe care evanghelistul ne-o dă și ne-o indică pentru a înțelege ceea ce scrie.

De fapt Luca scrie: **Atunci le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile.** Pentru a înțelege scripturile nu este suficient să le citim, este nevoie să ni se deschidă mintea, adică să ne deschidem noutății. Cine se reface unor scheme, modele și formule din trecut și nu-și deschide mintea pentru a înțelege noutatea, poate citi scripturile dar nu le poate înțelege.

Și Isus spuse lor: **„Așa este scris: Cristos trebuia să sufere și să învie din morți a treia zi”.** Isus confirmă că Mesia, trimisul lui Dumnezeu, trebuia să sufere și să învie pentru totdeauna – numărul trei știm că în cultura ebraică indică: ”ceea ce este definitiv” – „complet”.

Și iată mandatul pe care Isus îl dă discipolilor și credincioșilor săi din toate timpurile.

Și în numele lui, în numele acestui Isus mântuitor, **să fie predicată la toate popoarele,** termenul folosit de evanghelist indică toate națiunile păgâne, deci mesajul lui Isus nu este dedicat unui popor, ci este adresat la toată umanitatea pentru că este realizarea planului de iubire a lui Dumnezeu pentru creația sa.

Predicată convertirea, adică o schimbare de mentalitate care comportă o schimbare de comportament. Conversiunea în evanghelie are acest semnificat: dacă până acum ai trăit pentru tine, de acum orientează viața ta spre binele altora.

Convertirea spre iertarea păcatelor. Schimbarea radicală în propriul comportament, unde omul nu se mai gândește la el, ci se gândește la alții, nu se gândește la propriile nevoi, ci la necesitățile celorlalți, acest comportament șterge greutatea păcatelor care apasă pe spatele lor.

Și Isus continuă: **Începând din Ierusalim.** Ceea ce Isus afirmă este surprinzător, pentru că era la Ierusalim, în templu, prin sacrificii, oferte și rituri, se acorda iertarea păcatelor. Cu Isus rolul templului este încheiat, s-a terminat. Iertarea păcatelor nu se mai obține printr-un rit, nici prin sacrificii sau oferte, ci orientând propria viață spre binele altora.

Isus spune: începeți să faceți aceasta chiar din Ierusalim, centrul instituției religioase unde în templu se acorda iertarea păcatelor în numele lui Dumnezeu.

Iată noutatea, deschiderea pe care Isus o proclamă și pe care discipolii săi trebuie să o facă cunoscută lumii întregi. După care Isus anunță: **Și, iată, eu trimit asupra voastră pe acela pe care Tatăl l-a promis, însă voi să rămâneți în cetate, până când veți fi îmbrăcați cu putere de sus**". Isus anunță venirea Spiritului Sfânt, și acest Spirit Luca îl face să coincidă chiar cu ziua în care comunitatea iudaică sărbătorea darul legii dată de Dumnezeu lui Moise pe muntele Sinai, în ziua de Pentecoste.

În lumea în care comunitatea iudaică celebrează și mulțumește pentru lege, în comunitate se coboară Spiritul, iubirea lui Dumnezeu. Este noua orientare a comunității, relația cu Dumnezeu acum este diferită. Creștinul, cu Isus, nu va mai fi cel care ascultă de Dumnezeu respectând legea sa, dar acela care se aseamănă cu Tatăl practicând o iubire similară cu a sa, deci nu mai este legea, ci un raport de iubire.

Apoi i-a scos ... verbul este același din exod, deci începe această eliberare de această instituție, **spre Betania și, ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat**, acest gest particular este important pentru că se reface cârții Exodului, în episodul de luptă, când Moise ridicând mâinile, israeliți vinceau, deci este un semn de victorie; asadar nu este o înfrângere, ci un semn de victorie.

Iar în timp ce îi binecuvânta, s-a îndepărtat de ei și a fost ridicat la cer. Așa cum am spus la început, evanghelistul folosește limbajul cultural al epocii sale, în care Dumnezeu era sus, de aceea tot ceea ce merge spre Dumnezeu merge în sus. Evanghelistul vrea să indice că în Isus se manifestă plinătatea condiției divine. Acel om pe care autoritățile religioase l-au condamnat ca blestemat și la care i-au aplicat pedeapsa rezervată blestemaților de Dumnezeu, în realitate era Dumnezeu.

Cine blestema nu era Isus, ci instituția religioasă care, pentru propriul interes, l-au asasinat. Concluzia evangheliei lui Luca este o mare dezamăgire. De fapt scrie: **Iar ei, adorându-l, s-au întors la Ierusalim cu bucurie mare și surpriza finală - stăteau tot timpul în templu, binecuvântându-l pe Dumnezeu.**

Evanghelistul vrea să spună că nu au înțeles absolut nimic. Templul, locul care pentru Isus era cel mai periculos, locul despre care Isus a spus că este o vizuină a hoților și care va fi distrus, pentru discipoli este locul cel mai sigur. Va fi nevoie de coborârea Spiritului Sfânt, puterii lui Dumnezeu, pentru a face să iasă din templu și să meargă spre umanitate, spre toate popoarele pământului, așa cum Isus le-a cerut lor.